Як помилялась я в житті колись.
Упавши, піднімалась й знов брела по світу.
Мені казали: кайся, охрестись,
І йтимеш легко в Божому завіті.

Ти скинеш ношу всіх земних гріхів,
Одягнеш біле, чорну зняв провину,
Одягнеш серце в Дух Святий Христів…
І я лягла у водну домовину.

В могилі водній шум і гул страшний.
І плоть гріховна у Христі вмирає.
Змиває Кров Христа мій гріх земний
Дух Божий заново мене роджає.

Я для гріха померла, – та жива
Для Бога тут лежу у домовині...
Раптом мене якась Свята Рука
Піднесла з темряви у світле небо синє.

Я піднімалась на таких словах:
“Во Ім’я нашого Христа Ісуса.
Ти в Нім воскресла Духом в Небесах,
Ти храм Духовний вже, – не дім спокуси.”

Я встала і пішла… пробачте всі,
Що йшла й не бачила нікого і нічого.
Я йшла, як новороджене дитя,
В молитві вся у Дусі йшла до Бога.

Мій любий друже, довго не чекай
І у земних гріхах від смерті кайся.
Іди з Ісусом - Спасом, – умирай
Й до вічного життя у Дусі повертайся.
Амінь.